

« مسیر پیاده مدار؛ گزینه ی حیاتی توسعه ی پایدار اجتماعی »

مریم ناظمی پور^{۱*}، دکتر رضا احمدیان^۲، دکتر مهشید صبی زاده^۳

۱- کارشناس ارشد طراحی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات زنجان
nazemipour.maryam@gmail.com ،

۲- دکتر رضا احمدیان، استادیار و عضو هیأت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان
rahmadian2001@yahoo.com ،

۳- دکتر مهشید صبی زاده، استادیار و عضو هیأت علمی دانشکده هنر و معماری، دانشگاه
بوعلی سینا همدان ، sehizadeh@basu.ac.ir

چکیده:

امروزه به علت جبر زندگی و یا تک بعدی نگری و اصل قرار گرفتن اقتصاد، بسیاری از ارزشهای انسانی و اجتماعی و بومی و فرهنگی نادیده گرفته می شود. توجه به افزایش سرعت و میزان دسترسی، آثار و عوارضی زیان بار گسترده تری را نیز همچون مصرف زیاد انرژی، آلودگی هوا، کاهش ایمنی شهری و افزایش خطرهای جانی، از بین بردن بافت ها و پیوندهای سنتی شهر و ایجاد راه بندان های گسترده در سطح شهر و نظایر این ها را به بار آورده است.

پایداری اجتماعی در شهر وضعیتی است که در آن شهروندان از زندگی در کنار یکدیگر رضایت دارند و شرایط به نحوی است که با گذشت زمان تعاملات اجتماعی بیشتر می شود و اکثر افراد نسبت به محل زندگی خود تعلق خاطر و دلبستگی می یابند بنابراین به طور ناخودآگاه حافظ سلامتی و پایداری آنند و در نگه داری و بهبود وضعیت موجود مشارکت و همکاری دارند. یکی از راه های رسیدن به این مهم توجه به مسیر های پیاده مدار با ایجاد بستری است که نیاز به اتومبیل به ویژه اتومبیل های شخصی در حداقل ممکن قرار دارد و مردم برای تامین نیازهای خود گرایشی به استفاده از اتومبیل شخصی ندارند و ترجیح می دهند به جای آن راه بروند، از مناظر لذت ببرند و در خلال آن با جامعه تعامل داشته باشند.

این پژوهش در تلاش است با هدف قرار دادن پایداری اجتماعی به بررسی مولفه های مسیر پیاده مدار پرداخته و به فراهم کردن امکان انتخاب مسیرهای مستعد پیاده روی و دسترسی ایمن، سریع، راحت و ارزان بین فضاهای مختلف شهری به منظور نقل و انتقال افراد، کالا و خدمات که در عین حفظ و برقراری تعادل در محیط زیست شهری و صرفه جویی در منابع و انرژی، نهایتاً افزایش کیفیت زندگی شهری را به دنبال داشته باشد کمک کند.

واژه های کلیدی: شهرهای پیاده مدار-حمل و نقل پایدار- پایداری اجتماعی - پیاده راه ها